

1 Ιουλίου 2020

Ηγουμένη Ταϊσία: Αξιοσημείωτα για την διορατικότητα και την προορατικότητά του αγίου Ιωάννη της Κροστάνδης! (2)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης (1829 - 1908).

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=501020>

Μπορώ ν' αναφέρω παραδείγματα της διοράσεως που είχε ο Πατήρ Ιωάννης [άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης], αλλά επίσης και περιστατικά, όπου χρησιμοποιώντας τον λόγο του Θεού εξόρκιζε εξουσιαστικά τους δαίμονες, που προφανώς έβλεπε τις παγίδες τους. Κάποτε συνέβη να ταξιδεύωμε μαζί, με τον σιδηρόδρομο της Βαλτικής και ήμαστε μόνοι σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα. Ήθελα να του μιλήσω για ένα σημαντικό θέμα.

Άρχισε λοιπόν μεταξύ μας μια εγκάρδια συνομιλία με πνευματικό και εξομολογητικό χαρακτήρα. Ξαφνικά εκεί που μιλούσαμε, ο Πατήρ Ιωάννης σηκώθηκε βίαια και στάθηκε στα πόδια του δίχως ν' απομακρυνθή όμως από την θέση του. Ύψωσε το δεξί του χέρι, το κουνούσε απειλητικά στον αέρα και (κατευθύνοντας το βλέμμα του κατ' ευθείαν στο βάθος και όχι πλαγίως) κραύγασε δυνατά:

- Ο Κύριος και Θεός να σας σταματήσει όλους σας!

Αφού είπε αυτά τα λόγια έκανε το σημείο του σταυρού, κάθησε στην θέση του και με το συνηθισμένο πράο του χαμόγελο με κοίταξε και βάζοντας το δεξί του χέρι στον ώμο μου είπε:

- Λοιπόν, Μάτουςκα, δεν φοβήθηκες, έτσι;

- Ω, ναι φοβήθηκα, απάντησα. Κατάλαβα όμως αμέσως ότι απειλούσατε τους

δαίμονες! Είναι δυνατόν να τους βλέπετε;

- Ναι, Μάτουςκα, ναι, γιατί όμως να μιλάμε γι αυτό, ας συνεχίσουμε την γλυκιά συνομιλία μας.

Κι έτσι συζητώντας φθάσαμε στην πόλη Ορανιενμπάουμ, όπου εκείνος επιβιβάσθηκε σ' ένα πλοίο για την Κρονστάνδη. Εγώ με το ίδιο τραίνο και βαγόκι επέστρεφα στην Πετρούπολη αναπαυμένη και ανανεωμένη από αυτήν την συνομιλία με τον μεγάλο αυτόν άνδρα, που είχε εξουσία ακόμη και πάνω στα πνεύματα, που βρίσκονται κάτω απ' τον ουρανό.

Συνέβη κι ένα άλλο παρόμοιο περιστατικό, που μπορώ ν' αναφέρω πιο κάτω. Την ημέρα της εορτής της εκκλησίας του μετοχίου μας, που είναι αφιερωμένη στον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο, ο Πατήρ Ιωάννης ερχόταν απαραίτητως να λειτουργήσει. Έφθανε την παραμονή της αγρυπνίας.

Έβγαινε από το ιερό για να ψάλλη τον Πολυέλεο και τα Μεγαλυνάρια και για να διαβάση ο ίδιος τα καθίσματα και τους κανόνες. Έμενε μαζί μας όλη την νύχτα μέχρι ανήμερα την εορτή, οπότε μαζί με τους άλλους Ιερείς ιερουργούσε στην δεύτερη λειτουργία στις 10.00 π.μ.

Συνήθως σηκωνόταν πολύ πρωί, καμιά φορά στις 4.00 ή στις 5.00 π.μ. και έγγραφε ομιλίες και κρατούσε σημειώσεις. Γύρω στις 7.00 ή 8.00 π.μ. έβγαινε για να πάρη τον αέρα του και τότε μ' έπαιρνε και μένα μαζί του στην άμαξα. Πηγαίναμε πάντα στα νησιά, που ήταν ήσυχα και δεν υπήρχε κόσμος.

Αυτό σε συνδυασμό με τον καθαρό αέρα ήταν μια πραγματική ξεκούραση για τον ποιμένα, που συνήθως περιτριγυριζόταν από αμέτρητα πλήθη και ενοχλούνταν από την αδιάκοπη φασαρία όλην την ημέρα. Αυτές τις ώρες εκμεταλλευόταν ο Πατήρ Ιωάννης, για να κάνη την μυστική νοερά προσευχή του κι εγώ, που το ήξερα αυτό δεν τον διέκοπτα ποτέ με ομιλίες εκτός αν άρχιζε ο ίδιος την συζήτηση.

Ένα τέτοιο πρωινό περνούσαμε με την άμαξα την γέφυρα του Νικολάου απ' όπου, όπως είχαμε ειπεί από πρωτύτερα στον αμαξά, έπρεπε να στρίψωμε αριστερά και να πάμε κατά μήκος της αποβάθρας. Όταν η άμαξα πλησίασε στο παρεκκλήσι, που ήταν στην γέφυρα, είδαμε μια πομπή κηδείας αριστερά μας.

Την άμαξα με το φέρετρο την έσερνε ένα άλογο και ακολουθούσαν κάπου οκτώ, το πολύ δέκα άτομα και μπορούσαμε έτσι να τους βλέπουμε όλους καθαρά. Ξαφνικά, ή έκφραση του προσώπου του Πατρός Ιωάννου άλλαξε.

Παρατηρούσε την πομπή με διαπεραστικό βλέμμα και καθώς αυτή προχωρούσε κατά μήκος της αποβάθρας παράλληλα προς την αμαξά μας προς την πλευρά μου, εκείνος έσκυβε προς το μέρος μου κι έτσι έβλεπα την μεταβολή στην έκφρασή του.

Τελικά η πομπή έστριψε προς την πρώτη γραμμή του τραμ και ο Μπάτουσκα, κάπως πιο ήρεμος τώρα, άρχισε να κάνη πολλές φορές το σημείο του σταυρού.

Μετά στράφηκε και μου είπε:

- Πόσο φοβερό είναι να πεθαίνη ένας μέθυσος!

Υπέθεσα ότι ο Μπάτουσκα μιλούσε για τον νεκρό, επειδή αναγνώρισε τα πρόσωπα, που συνόδευαν το φέρετρό του και ρώτησα:

- Τον ξέρατε Πάτερ; Απάντησε:

- Όσο και συ.

Επειδή και πάλι δεν κατάλαβα, του εξήγησα την υπόθεση που είχα κάνει και πρόσθεσα ότι δεν ήξερα κανένα από τους πενθούντες.

- Ούτε κι εγώ, απάντησε. Αλλά είδα τους δαίμονες, που χαίρονταν για την απώλεια της ψυχής ενός μέθυσου.

Απόσπασμα από το βιβλίο "Ηγουμένη Ταϊσία" των εκδόσεων το "Περιβόλι της Παναγίας".